

Georg Birkle

A szenvedés kilencede **Gertraud von Bullionnal**

Georg Birkle
A szenvedés kilencede
Gertraud von Bullionnal

Georg Birkle

A szenvedés kilencede

Gertraud von Bullionnal

Családkadémia, 2015

A mű eredeti címe:

„Georg Birkle: Novene um Fürbitte und
Seligsprechung von Gertraud von Bullion”
Sekretariat Gertraud von Bullion, Haus Mariengart,
Am Marienberg 3, D-56179 Vallendar. 1993.

Fordította: Dr. Csermák Kálmán

ISBN 978-615-5149-84-9

Kiadja a Családakadémia-Óbudavár Egyesület
8272 Óbudavár, Kistelek u. 2.

www.csaladakademia.hu

kiado@csaladakademia.hu

Felelős kiadó: az Egyesület elnöke

Nyomdai előkészítés: Palásthy Imre • www.PalasthyBt.hu

Nyomás: Vareg Kft., Budapest • www.vareg.hu

Felelős vezető: Bernwallner Viktor

Tartalom

Előszó	7
1. nap	9
Szenvedés	
2. nap	13
Csüggedt napok	
3. nap	15
Bizalom	
4. nap	17
Az anya	
5. nap	21
Az isteni szeretet hírnökei	
6. nap	25
Kegyelmi napok	
7. nap	29
Jóság	
8. nap	31
A példa	
9. nap	34
Áldozatkészség	

Előszó

„Mindannyian egy szívvel, egy lélekkel, állhatatosan imádkoztak az asszonyokkal, Máriával, Jézus anyjával és testvéreivel együtt.” (ApCsel 1,14)

Az első pünkösdi kilenced óta; Jézus mennybemenetele és Pünkösd közötti első, kilenc napos imádkozás óta, melyről a Szentírás tudósít, a hívő keresztények mindig újra tartottak kilenced-imádságokat. Szerette ezt az imaformát Gertraud von Bullion is, akinek boldoggá avatása 1991. szeptember 6-án kezdődött. Különleges alkalmakra egy előkészítő kilenced imádkozása által akart „szentebb komolysággal” (172)¹ vagy „ünnepélyesebben” (170) felkészülni. Ilyen különleges alkalmak voltak az ünnepek, életének fordulópontjai, fontos döntések, rászakadó személyes gondok, betegség, lelki szenvedés, a hit elmélyítésén való fáradozás, és gyakran mások gondjai és szívügyei is.

Ebben a kilencedben kérjük, hogy Gertraud legyen a szószólónk.

„Most pedig szeretnélek kérni, hogy a kilencedünket végezd velünk, és pedig azt akarjuk kérni, hogy...” (271)

1 A Gertraud von Bulliontól származó idézetek végén egy szám jelzi, hogy az idézet hányadik oldalon található meg a „Gertraud von Bullion: Aus ihren Briefen und Schriften”, Neuwied, 1981 (Schönstatt-Frauenbund kiadása) c. könyvben

„Segíts, hogy kicsit gyakorolhassuk az összeszedettséget.” (271) „A Szűzanya fogja a kéréseinket Isten trónja elé vinni.” (271)

George Birkle
plébános, schönstatti papok szövetsége

1. nap

SZENVEDÉS

„A minden kegyelem Istene pedig... rövid szenvedés után maga fog majd titeket tökéletessé tenni, megerősíteni, megszilárdítani és biztos alapra helyezni.” (1Pt 5, 10)

Gertraud von Bullion a természeténél fogva élénk, tevékeny volt. Belső sürgetést érzett, hogy mindig és mindenütt segítsen. Missziós nővér akart lenni. De az I. világháború más utakra vezette. Gertraud önkéntes ápolónőnek jelentkezett a Vöröskeresztnél, és különböző hadi-kórházakban szolgált. E közben tbc fertőzést kapott, mely tízévi szenvedés után korai halálát okozta. A jövőre vonatkozó terveit mindig újra áthúzták. Egyik életveszélyes tüdőgyulladás után így ír egy levelében:

„Gyakran keservesen nehéz örömmel elfogadnom, hogy most már betegség és munkaképtelenség lett a sorsom. Segíts imádkozni, hogy egyre jobban ezt akarjam, oly mértékben és annyi ideig, ameddig csak Istennek tetszik, mert csak így érhetem el a célom. Oly nevetséges a gondolat, hogy szüksége lenne Istennek az én kifelé irányuló ténykedésekre, munkámra, segítségemre, hogy céljait megvalósítsa. Igen, Ő jóságosan nem akarja nélkülözni a mi együttműködésünket, de ne

akarjuk előírni Neki, hogy miben álljon ez, hanem figyelniünk kell, milyen kis helyet jelöl ki nekünk... Azt hiszem, kettőnk számára ezt a kis helyet úgy hívják: szenvedés...

Igazad van, Isten annyira jó! Ha Őt mindig értenénk, szakadatlanul örülnünk kellene.” (375)

Az emberi életet olykor beárnyékolja a szenvedés, mely áthúzza terveinket. Keservesen nehéz elfogadni a szenvedést, és még nehezebb mögötte felismerni Isten akaratát és jóságát. Odanyújtom ma Istennek szenvedésemet: betegséget, határ-élményeket, külső és belső bajainkat, csalódásokat és értetlenséget, veszteséget és szomorúságot. A „miért”-re Isten tudja a választ. Gertrauddal együtt kérek segítséget és erőt, amire szükségem van ahhoz, hogy elfogadjam és hordozzam terheimet.

*„Tudom, hogy Te az Atyám vagy,
Akinek a karjában biztonságban vagyok,
Nem kérdezősködöm, hogyan s merre vezetsz,
Követni akarlak gondtalanul.
És ha a kezembe adnád az életemet,
Hogy én kormányozzam önmagam,
Akkor gyermeki bizalommal tenném
Vissza csak a Te kezeidbe magamat.”²*

2 Idézet: „Leben im Heiligtum”, Schönstatt, 81. old. (a szerző ismeretlen)

2. nap

CSÜGGEDT NAPOK

2. nap

„A világban szorongatottságban vagytok, de bízattok, mert legyőztem a világot.” (Jn 16,33)

A sok eredménytelen szanatóriumi kúra után Gertraud felismerte betegsége komolyságát. Hívón ő maga kéri a betegek kenetét, a megerősítés és kegyelem szentségét. Így ír erről egy levelében:

„Jó félórája megkaphattam a betegek kenetét. Néhány akadályt le kellett győznöm ehhez, először önmagamnál majd a nővéreknél...

Az utóbbi időben nagyon csüggedt napokat éltem át. Teljesen eltűnt belőlem a javulás és gyógyulás reménye. Ekkor éreztem meg először, hogy teljesen más dolog, egészséges vagy mégis jó és jobb napokon mondani: 'Legyen meg a Te akaratod, rendelkez az életem felett is.' – mint amikor komolyra fordul és eltűnik az egész kívánság, hogy még éljek, még munkálkodjak; és nem fér a fejembe, hogy bizony mégis mindennek vége már. Akkor a „fiat” (legyen meg a Te akaratod) szörnyen nehéz, és csak az Olajfák hegyi kérés formájában megy: 'Engedd, hogy elmúljon, de ne az én akaratom legyen.' A betegségem súlyos, tudom...” (404f)

Ki ne ismerné a csüggedt napokat? Csalódások, teljesületlen remények és várakozások – csüggedtté tesznek. Akkor egy kis jótett, egy ember közelsége – az ég ajándéka lehet. Gyakran csak a panaszkodó ima marad, mely beletapogatózik Isten megfoghatatlan akaratába.

Kérlek, Gertraud, imádkozz velem:

*„Atyám, nehéz kimondanom:
legyen meg a Te akaratod.
De ha el is csüggedtem, Uram,
Megpróbálok igent mondani
Gyengeségemre,
Gyámoltalanságomra.
Mindent hordozni akarok,
amennyire csak megy.
Fiad a kereszten megmutatta,
Hogy a szenvedés nem hiábavaló.
Áldj meg engem, Atyám,
Áldd meg mindazokat,
Akik jók hozzám és segítenek.
Áldj meg mindenkit,
Akiknek - mint nekem – szenvedniük kell.
És ha akarod, segíts nekem
És azoknak, akik szenvednek.”³*

3 Lásd: Gotteslob 10,1.

3. nap

BIZALOM

„Aki a Fölséges védelmében lakik, aki a Mindenható árnyékában él, az így beszél az Úrhoz: Te vagy a váram és a menedékem, Istenem, benned bízom!” (Zsolt 91,1-2)

3. nap

Gertraud sokféle tehetséggel volt megáldva. De a tanulmányi- és hivatás-terveit nem tudta megvalósítani. A világháború után megrendült a család gazdasági helyzete. Szükség volt Gertraudra. Először halálosan megsebesült bátyját ápolta, majd később édesapját, akinek halála után egy bizonytalan jövő állt előtte. Saját betegsége lassanként mindent kivett a kezéből, ami bensőleg betöltötte: feladatok, munkák, másokhoz fűződő kapcsolatok. Több bizalom-próbát kellett kiállnia, míg így tudott írni:

„Csak a Jóistent hagyom működni, Ő a legjobban intézi az én dolgomat! Látod, átrágtam magamat ezen a legutóbbi levelem óta. Amint feltűnnek a gondolatok, gondok és tépelődések, egy Jézus Szíve ének sorait mondom: 'Valamennyi gondomat Beléd fektetem, Te kedves szív, mert ott minden jól el van rejtve és gondta-

lan lehetek. 'Vagy egy másik énekből: 'Krisztusom, segíts, hogy csak Isten uralkodjon. 'Nyolc nappal ezelőtt, szombaton szentmisén vehettem részt a marienheimi kápolnában. A Miatyánk után énekeltünk és éppen a szentáldozás előtt e szavak következtek: 'Isten atya, szeret minket, akkor is, ha ad, akkor is, ha elvesz. 'Ez nekem szólt, szíven ütött. Ez az én előkészületem és hálaadásom útja. Azóta nem volt több 'záporoső'. És a nehéz 'fiat' (legyen meg a Te akaratod) helyett most azt mondom: Rád bízom magamat. Te atya vagy, szeretsz engem, akkor is, ha adsz, akkor is, elveszel.' (391)

Az életünket gondok kísérik, a saját ínségünk, a közelálló emberek problémái. Ma azon dolgozom, hogy Gertraud példájára kialakítsam magamban a bizalom magatartását. Vele együtt én is növekedni akarok a bizalomban, és a Szűzanya segítségére és közbenjárására építék.

*„Hatalmadra, jóságodra építék
Gyermekszívvel, bizalommal mély hitet.
Benned, Anyám és Szent Fiadban hiszek vakon,
Bizalmamat mindörökre Nektek adom.”⁴*

4 Kentenich atya imája Dachauból, lásd: „Leben im Heiligtum” 215. old.

4. nap

AZ ANYA

„Jézus kereszttje alatt ott állt anyja, anyjának nővére, Mária, aki Kleofás felesége volt és Mária Magdolna. Amikor Jézus látta, hogy ott áll az anyja és szeretett tanítványa, így szólt anyjához: »Asszony, nézd, a fiad!« Aztán a tanítványhoz fordult: »Nézd, az anyád!«” (Jn 19,25-27)

4. nap

„Mária eszközként a világ megújításáért és a lelkek megmentéséért” - ez életének egy kulcs-szava (jelmondata). Isten hívta meg erre. Gertraud szeretetszövetség kötött Schönstatt Háromszor Csodálatos Anyjával. E szövetségben Istennek szentelte magát mint Krisztus menyasszonya és lelki anyaságot élt meg a világban. Mária kezét fogva haladt az útján, miközben a hétköznapiakban és a munkában, másokkal közösségben, betegségben és szenvedésben is kiérlelődött benne az Isten- és ember-szeretete. Így ír:

„Minél jobban elmélyülök Isten elgondolásaiban, annál fenségesebbnek, annál dicséretre és elismerésre méltóbbnak mutatkozik előttem Mária, Istenünknek anyja. Nem tudok mást, mint helyeselni azoknak a szen-

teknek, akik azt mondták, hogy nem lehet Máriát eléggé tisztelni. Leírhatatlan méltóságának és nagyságának bizonyosságával és meggyőződéssel kéz a kézben együtt jár a közbenjárónknak és anyáknak hatalmába vetett bizalom.” (154)

„Szegényes kis templomunkban van egy Mária-oltár. Az oltárképen Mária mindkét karját felénk tárja. Tizenkét éven át ezt meg se láttam. Embereket kerestem fel koldulva, de most végre odaborultam az anyai szívre és nyugalmat találtam Nála.” (155)

„Ami pedig engem a leggyorsabban az anya kitárt karjába vezetett, a szenvedés volt, amit két éve hordoznom kellett. Gyámoltalanul kerestem az anyát, és ő hagyta, hogy megtaláljam. Most nála maradok, ő anyyira jóságos.” (423)

Sokan mások is hasonlót tapasztaltak mint Gertraud, amikor a Szűzanya vezető gondoskodására bízták magukat. A nap nehéz pillanataiban fiának a keresztéről adott felhatalmazására akarok támaszkodni:

„Nézd, az anyád!”

Benne bízva és az ő kezét fogva akarom végigjárni ezt a napot. Gertrauddal együtt imádkozom azt az imát, mellyel naponta a Szűzanyának szentelte magát:

*„Úrnőm és Anyám,
Egészen följánlom magamat Neked.
Odaadásom tanúsítására ma Neked szentelem
Szememet, fületem, számat,
Szívemet és egész lényemet.
Mivel tehát a Tiéd vagyok, jó Anyám,
Őrizz meg engem és oltalmaz,
Mint birtokodat és tulajdonodat. Ámen.”⁵*

5 P. Zucchi: Kis szentelési ima, lásd: „Leben im Heiligtum” 171. old.

5. nap

AZ ISTENI SZERETET HÍRNÖKEI

Gertraud a hétköznapiakban Isten gyakorlati gondviselésébe vetett hittel élt, mely arra tanította őt, hogy „*az élet eseményeiben és helyzeteiben Isten jeleit és szeretetének bizonyosságait lássa.*” (440) A saját tapasztalatából és ínségből és sötét jövőjéből kiindulva vigasztalni tudott másokat és utat mutatott, hogy kedves hozzátartozóink halála vagy lelki sebei mögött is Isten működését keressük és felfedezzük. Egy jó ismerősének írja:

„Át tudom érezni, hogy mekkora fájdalmat okozott ez neked minden percben... Annyira nehéz, épp a lelki sebesülés idején tudatában maradnunk annak, hogy valamennyi fájdalmunk az isteni szeretet hírnöke. Bár csak e mélyen boldogító igazság melegen bevilágítana a lelkedbe és megdicsőítené valamennyi fájdalmadat!...

Ma reggel a szentáldozáskor szívből kértem a kedves Üdvözítőt, hogy vezessen Téged Isten egyre bensőségesebb szeretetére és irányítsa további életútadat.” (282f)

„Csak ez az egyetlen vigasz van. Ragadd meg teljes, nagy és erős vágygal! Akkor nem fogsz üres kézzel távozni. A szenvedés naggyá teszi a lelket. Ha nem is akarom ezt senkinek se kívánni és legkevésbé azoknak,

*akiket szeretek, mégis köszönetet kell mondanom a Jó-
istennek minden intézkedéséért, mert mindig a nagy
szeretete áll mögöttem, mellyel keres bennünket, mellyel
minket teljesen meg akar ragadni és átjárni.” (359)*

Istennek, akinek mindegyikünk a létét köszönheti,
van az életünk számára egy szeretet-terve. Az Ő te-
remtő kezében biztonságban vagyunk. Isten tud min-
den gondolatról, érzésről és akaratról. Mi nem tudjuk
magunkat annyira szeretni, ahogy Ő szeret bennünket.
Minden, ami körülvesz, napjaink minden eseménye,
minden szó, mely a lelkünkbe hull, isteni szeretetének
hírnöke akar lenni. A viharok erőssé és gyümölcsözővé
akarnak tenni bennünket, azáltal, hogy lelkünk gyöke-
reit mélyebben Istenbe eresztjük. Kérem a Szentlelket,
hogy Gertraudhoz hasonlóan nyisson meg engem is az
isteni szeretet halk hírnökei számára:

„Szentlélek,

Te vagy a lelkem lelke.

Alázattal imádlak.

Világosíts meg, erősíts meg,

Vezess és vigasztalj meg engem.

Leplezd le nekem,

amennyiben ez megfelel az örök Atya terveinek,

leplezd le nekem kívánságaidat.

Add, hogy felismerjem,

hogy mit kíván tőlem az örök szeretet.

*Add, hogy felismerjem,
hogy mit kell tennem.*

*Add, hogy felismerjem,
hogy mit kell elszenvednem.*

*Add, hogy felismerjem,
hogy mit kell csendes szerényen, elmélyülten
befogadnom, hordoznom és elviselnem.*

*Igen, Szentlélek, add, hogy felismerjem
az akaratodat és az Atya akaratát.*

*Mert az egész életem semmi más sem akar lenni,
mint egy állandó, folyamatos „Igen”
az örök Atya kívánságára és akaratára.”⁶*

6 J. Kentenich (1965): Pünkösdi prédikáció, 6.6.; Milwaukee/USA

6. nap

KEGYELMI NAPOK

„Ha ellenben jót tesztek, és mégis türelmesen szenvedtek, az kedves Isten előtt. Mert erre vagytok hivatva, hiszen Krisztus is szenvedett értünk, példát adva nektek, hogy kövessétek nyomdokait.” (1Pt 2,20-21)

Gertraud nagy feladatokat és célokat látott maga előtt. Előretörékvő, kezdeményező szellemének semmi fáradtság sem volt túl nagy, hogy másokat „az Ő szerezete számára megnyerjen.” (267) Az ember csak sejtheti, harcos természetének mennyire nehéz volt a betegség által rákényszerített tétlenség.

De megtapasztalhatta, hogy ez nem volt elvesztegetett idő. Gyámoltalannak élete meg magát ugyan és rászorult másokra, mégis ezek üdvös napok voltak. Magába szállt, Istent kereste ebben a helyzetben is és megtalálta. Levelei értékes bepillantást adnak, hogyan váltak a számára épp a szenvedés sötét, nehéz napjai a kegyelem napjaivá. Ezt írta:

„Igaza van, amikor azt mondja, hogy a testi rosszullétek és a külső kudarcok erősen gátolnak bennün-

ket. De saját tapasztalatból arról is biztosíthatom Önt, hogy ha a kereszt súlya alatt teljesen összeroskadunk, éppen akkor mégis a legnagyobb kegyelem napjait élhetjük meg.

Nem szeretném pl. betegségem egyetlen napját sem odaadni, jöllehet oly sok mindentől megfosztottak, ami életem tartalmának tűnt: mert többet kaptam – Isten közelségét. Nem mindig, de gyakran. Ezért most is csendben maradok, ahol a lelkemet sötétség veszi körül; egyszer majd kézzelfogható lesz, hogy ezek kegyelmi napok voltak! (464)

Isten a szeretet, aki udvarol a szeretetünkért az élet minden helyzetében. Nem akarja, hogy csak a jó adományaiért szeressük. Ahogy minden szeretetkapcsolatban épp a megterhelésekkor mutatkozik meg a szeretet terhelhetősége, ugyanúgy az Isten-szeretetet is a kereszt-követés hitelesíti. Ha életem kihívásai mögött Gertrauddal együtt Istent keresem, akkor az én napom is az Isten-közelség kegyelmi napjává válhat.

*„Én Uram, én Istenem,
vedd el tőlem mindenem,
ami gátol Feléd!*

*Én Uram, én Istenem,
add meg nekem mindenem,
ami segít Feléd!*

*Én Uram, én Istenem,
fogadd el az életem,
hadd legyek egészen a Tiéd!”⁷*

⁷ Flüei Szent Miklós imája; *Katolikus karizmatikus dalok*, 54

7. nap

JÓSÁG

„Mint Istennek szent és kedves választottai, öltsetek magatokra az irgalmasságot, a jóságot, a szelídséget és a türelmet.” (Kol 3,12)

Gertraud vallomása: *„Már fiatal lánykoromban mindig ez volt az eszményem, hogy a szívem mélyéig jóságos legyek.”* (421)

Ezt az eszményét fejezi ki választott jelmondata: *„Serviam”* – Szolgálni akarok.

Szenvedést okozott neki, hogy a jóságra és szolgálatkészségre irányuló törekvését a főnemesi származása miatt leereszkedésként félreértették. Másoknak is ajánlotta a jóság útját:

„Jóságos-szeműnek kell lennünk, mely bearanyozza a legszegényebb szobát; mely felfedezi a láthatatlan kis virágokat; és az e feletti örömében észre sem vesz, igen elfelejt minden mást, az embertársaink hibáit. Művészet kell hozzá, hogy miután az emberekben egy jó tulajdonságot felfedeztünk, éreztessük is velük az e feletti örömiüket. Semmi sem serkenti az embert jobban a jóra, mint annak az elismerése, hogy ő is képes valami jóra... Ha tudatosan keressük embertársaink fény-oldalát, mindegy hogy a jellemének árny-oldala

sokkal feltűnőbb és az ítélkezésre ingerlőbb, akkor az alázatot gyakoroljuk, mert nem tesszük meg magunkat bírónak, mert az ítéletünknek nem tulajdonítunk abszolút biztosságot. Egy jóságos ítélet háttérében mindig ott van a kísérő gondolat: nem látok bele az emberbe, nem ismerek minden körülményt, és azt sem hogy egyáltalán vétkezett-e az illető. Tehát elismerem önmagam előtt, hogy nem tökéletes a tudásom... És mivel a jóság belsőleg boldoggá tesz, ezért sokkal jobban vonzódunk e felé, hogy ezt gyakoroljuk és természetfelettivé alakítsuk.” (435)

Számító korunkban a jóság megtapasztalása egy meglepő ajándék. Örömmel tölt el, és bátorságot ad újabb lépésekhez a hibáink ill. csődjeink ellenére. Ne akadályozzon az öntudatlan félelem. Ki lehetne használni a jóságomat. Gertrauddal együtt fáradozni akarok a jóságért. Vele együtt imádkozom, hogy Máriához hasonlókká legyünk:

*„Add, hogy Hozzád hasonlóvá váljunk,
a világban példád szerint járjunk,
jósággal, erősen, szelíden, szerényen,
örömmel, szeretettel, békével.
Általunk élj világunkban, szívekben,
hogy az Krisztust befogadni kész legyen.”⁸*

8 J. Kentenich: „Ég felé” c. imakönyv, Eszközdal, 166. old.

8. nap

A PÉLDA

*„Ezért állandóan imádkozom értetek, hogy Istenünk méltóvá tegyen benneteket a meghívásra és tökéletessé a jóra való törekvésben s a hitből fakadó tettekbén.”
(2Tesz 1,11)*

Gertraud fáradhatatlan lelkesedéssel törekedett arra, hogy az embereket élő hitre vezesse. A környezete hamar megérezte, hogy mily mélyen megragadta őt az egyház legbensőbb élet-titka. Szerette az egyházat az emberi hibák és korlátok ellenére, melyeket világosan látott, és mégis azonosult vele. Csüggedés nélkül próbált másokat megnyerni vagy megerősíteni, hogy az egyház élő tagjai legyenek. Eközben Gertraud nem félt beismerni, hogy a beszédnél mégis lényegesebb volt létének tanúságtétele, saját életének példája. Egyik levelében írja:

„Jézus nevében hajoljon meg minden térd a földön. Ebben szabad és kell nekünk is segíteni. Azonban nem nagy térítő utakkal, mint Szent Pál, hanem hűséges aprómunkával a hivatásunk hatókörzetében... Miközben nagy dolgokat keresünk, gyakran figyelmetlenül elmegyünk az aprók mellett... Nemde elmaradnak a jótettek, egy barátságos szó, egy kis szívesség, mert

olyan alkalomra várunk, ahol valami feltűnőt vihetünk végbe? ... Éppen az ún. jó kedélyünk olyasvalami, amire a környezetünk árgus szemmel figyel. A legtöbb ember ugyanis egy hasonló derűs természetet képtelen a vallással összhangba hozni, mert valóban ritkán látni ilyet. A mi feladatunk pedig, hogy Isten szolgálatát mások számára vonzóvá, nem pedig taszítóvá tegyük... Ne felejsük el a (saját) példa fontosságát. Ne féljünk a katolikus meggyőződésünk nyílt megvallásától sem. Némelyeknek tartást ad a mi szilárdságunk.” (157f)

A példa, az élet megmutatása meggyőzőbb minden szónál. Ezt mindannyian megtapasztaltuk már pozitív és negatív értelemben. Gertrauddal együtt arra törekszem ma, hogy felemelő példa legyek és figyeljek azokra a kis dolgokra, melyek segítenek a jó légkör kialakításában. Hiszek a megváltásunkban, és Gertraud segítségével szeretnék megváltottabban élni.

*„Uram, légy velem,
és elkezdek világítani,
ahogy Te világítasz, úgy világítani,
hogy mások számára fény legyek.
A fény egészen Tőled jön...
Hadd dicsőítselek –
világítva mindenkinek körülöttem.
Adj nekik fényt, ahogy nekem,
fényt velem,*

fényt általam.

*Taníts meg a Te dicsőségedet sugározni,
hadd prédikáljak Rólad szavak nélkül –
nem a szavaimmal,
hanem a példámmal,
a szentjeidhez való hasonlósággal
és a szeretettel, mely a szívemet Hozzád viszi.
Ámen.”⁹*

9 Henry Newman bíboros imája; lásd in „Leben im Heiligtum” 120. old.

9. nap

ÁLDOZATKÉSZSÉG

„Ragaszkodjatok az életet tápláló tanításhoz, hogy Krisztus Jézus napján dicsőségemre váljatok. Akkor nem futottam hiába, és nem fáradtam fölöslegesen. Sőt, ha hitetek szent szolgálataért áldozatként véremet ontják is, örülök... Örüljete hát ti is, örüljetek velem!” (Fil 2,16-18)

Gertraudot nem törte össze a sorsa. Életének keresztjét hívás ill. hivatásként fogadta el, és beleküzdötte magát a szeretet válaszába. A hosszú szenvedés, mely alatt hónapokon keresztül szanatóriumról szanatóriumra vándorolt, nem tette megkeseredetté. Az áldozata erejéből Gertraud belső életteljességre jutott. Odaadásának mélységéről tanúskodik halálos ágyán mondott szava: *„Nem vonok vissza egy szót sem a szentelésemből, mondja meg ezt Anyáknak a kápolnában.”* (414) Jobb napjaiban írt sorai mutatják belső beállítottságát és fáradozását:

„Ha tavasszal egy virágzó fát látok, mindig egy olyan lélekre kell gondolnom, aki a kegyelem menyasszonyi díszében áll. A szívemből ilyenkor mindig feltör a kérés: Uram, add, hogy az én lelkemet is elborítsák

a szeretet termő virágai... Ha egy lélek szeret, akkor Isten szemében pompásabban virágzik, mint a hófehér virágoktól teljesen beborított körtefa. De mennyi sok virágot kell egy fának hoznia ahhoz, hogy legalább néhány gyümölcs megérjen? Milyen sokszor fel kell a szívünknek esküdnie a szeretetre, amíg ereje lesz áldozat-gyümölcsöt hozni? Sok virágot kell a fának hoznia ahhoz, hogy legalább egy gyümölcs megérjen; sok szeretetnek kell égnie egy lélekben ahhoz, amíg áldozatkésszé válik.” (451)

„Az első keresztények mondták: A mártírok vére új keresztények vetőmagja lett... Nekünk is el kell a magot vetnünk, ahogy az első keresztények tették... Nem testiünknek a vérét..., hanem az áldozat vérét; a saját énünk feláldozását”. (373)

„A szeretetemnek a tökéletesség felé kell érlelődnie, igen az életáldozat tökéletességére.” (466)

Minden ember vágyik arra, hogy szerető és szeretetreméltó legyen. Aki szeret, az már nem saját személye körül kering. Ő az én-től a te-hez fordul. Ezért fáj a szeretet, mert csak az áldozat kis halálai által növekszik. Gertraud segíteni akar ma nekem, hogy Isten szeretetének hírnökeit ismerjem fel minden jóban és szépen; a nehéz dolgokban pedig szeretetének udvarlását, és eszerint válaszoljak Neki. Nem akarok vonakodni,

hogy áldozatot hozzak Érted és az embertársaimért.
Gertraud szavaival imádkozom:

*„A Te irántunk való nagy szeretetteddel
segíts nekem a végsőkhöz kitartani.
Add, hogy ne fáradjak el
az út felénél.” (293)*

*„Üdvözítőm,
taníts meg, hogy az áldozatban soha ne hallgassak,
add, hogy soha ne mondjam,
most már elég!” (463)*

Amikor **Gertraud von Bullion** 1917-ben önkéntes ápolónőként megismerte a katolikus Schönstatt-lelkiséget a Mons-i kórházban, még nem voltak nők a mozgalomban. Gertraud nagyon lelkesedett az eszmékért és az eredeti életért, melyet a tanúvallomásokból hallott ki. Felvette a kapcsolatot Kentenich atyával és ő volt az első nő, aki Schönstatthoz csatlakozott. Unokanővérel együtt 1920. december 8-án odaajándékozta magát a schönstatti Háromszor Csodálatos Anyának; ez a szentelés a schönsatti nőmozgalom kezdete. Gertaud von Bullion nagy szorgalommal és igazi apostoli szellemmel vetette be magát a munkába a női szövetség és az egész schönstatti női mozgalom növekedéséért, míg súlyos tüdőbaja következtében lassan minden külső tevékenységgel fel kellett hagynia, s egészen betegségének elfogadására, értékelni tudására és az ezzel együtt járó lemondásokra kellett figyelnie. 10 évi betegeskedés után 1930-ban halt meg 39 évesen.

„Serviam” (Szolgálni szeretnék) volt a lemondása. Betegsége és külső tehetetlensége lehetőségé vált, hogy életét Schönstattban teljesen odaadja Istennek.